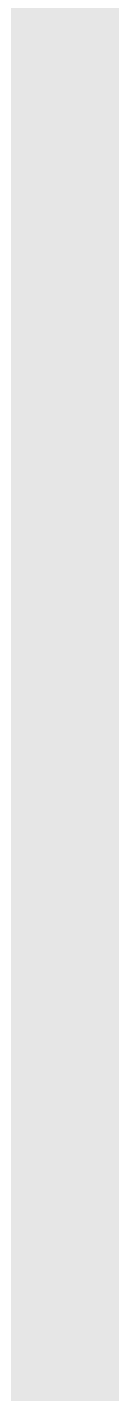
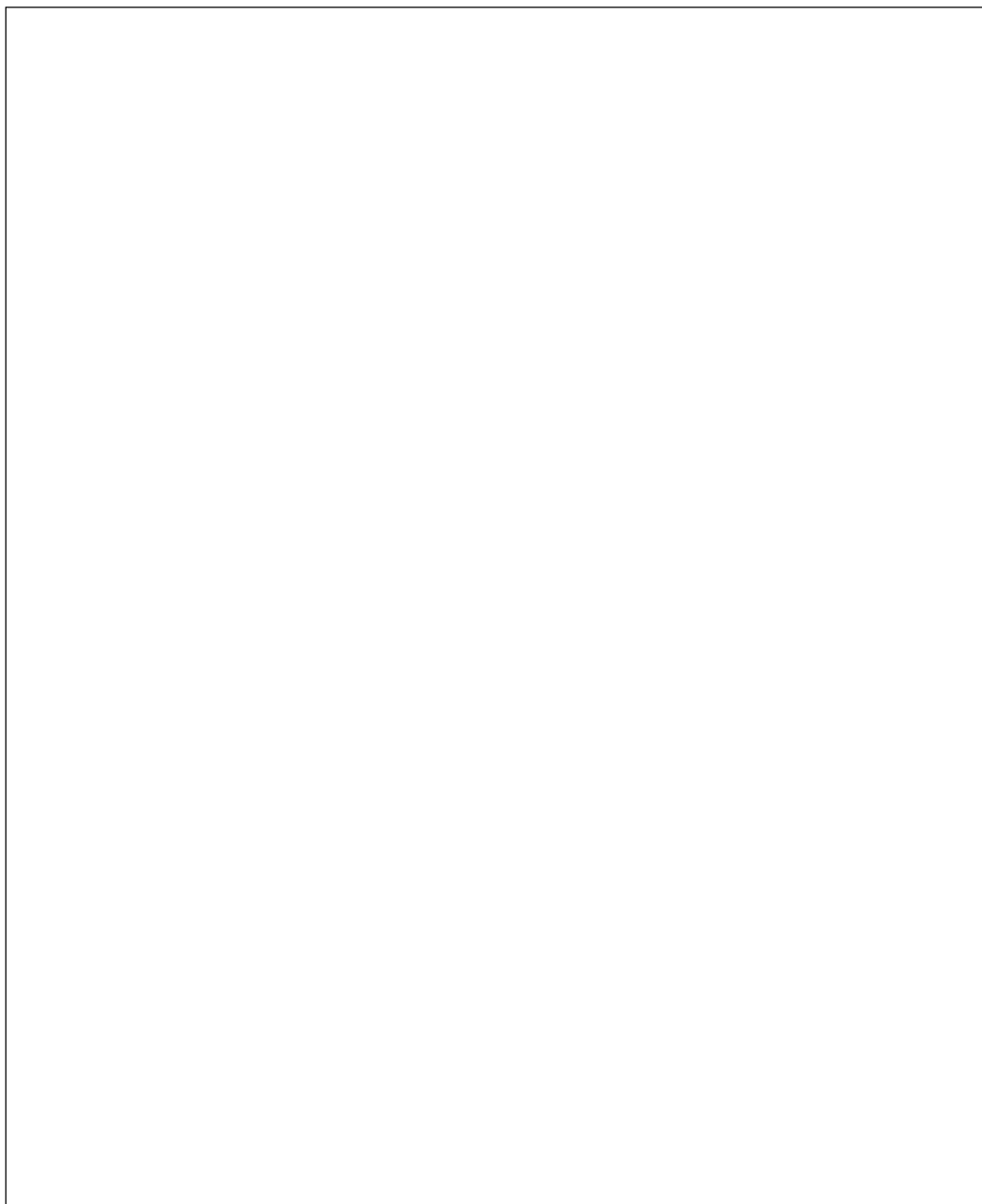

34. ČÍSLO / III. ROČNÍK

4,- Kč

20. SRPEN 1995

22. SRPNA - PANNY MARIE KRÁLOVNY

EKUMENICKÁ ČINNOST

(JAN PAVEL II. PŘI GENERÁLNÍ AUDIENCI 2. 8. 1995)

V aule Pavla VI., kde Svatý otec přijal asi 8.000 poutníků z různých částí světa, řekl ve své katechezi:

1. V předchozí katechezi jsme podtrhli, že II. vatikánský koncil označuje modlitbu jako nevyhnutný základní úkol křesťanů, kteří mají v úmyslu se opravdově snažit o plné uskutečnění jednoty, kterou chtěl Kristus. Koncil přidává, že ekumenické hnutí „zavazuje celou církev, ať už věřící nebo pastýře“, každého podle jeho schopností, i v každodenním křesťanském životě, i v teologických a historických studiích (srv. *Unitatis redintegratio*, 5). To znamená, že odpovědnost v takovém prostředí může a musí být chápána na různých úrovních. Týká se všech křesťanů, ale - jak je pochopitelné - zavazuje některé, jako např. teology a historiky, zvláštním způsobem. Už před deseti lety jsem si všiml, že „stojí za to ukázat v každé věci snahu pochopit to, co si naši křesťanští bratři právem přejí a co od nás očekávají, tak, že budeme znát jejich způsob myšlení a jejich citlivost... Je třeba, aby dary každého byly rozvíjeny k užítku a prospěchu všech“ (*Promluva k římské kurii*, 28.6.1985, AAS, 77, pp. 1151-1152).

2. Můžeme vyjmenovat základní oblasti, které koncil navrhuje projít v ekumenické činnosti. Připomíná především potřebu stále obnovy. „Putující církev“ - říká - „je Kristem povolána ke stálé reformě, kterou, nakolik je institucí lidskou a pozemskou, má stále zapotřebí“ (*UR*, 6). Je to reforma, která přihlíží jak k tradici, tak k řádu. Může se dodat, že tato potřeba přichází shůry, totiž z téhož božského ustanovení, které církev stále rozvíjí. To vyžaduje vyrovnání historických okolností, ale také a především, pokrok v úkolu svého povolání jako odpovědi stále více odpovídající okolnostem Božího plánu spásy.

Dalším základním bodem je snaha církve pochopit nedostatky a chyby, které, z důvodů lidské křehkosti, trápí její putující členy během celé její historie. To se týká zvláště vin, které - také ze strany katolíků - byly spáchány proti jednotě. Je třeba připomenout napomenutí sv. Jana: „Jestliže řekneme, že nemáme hříchu, klameme sami sebe a pravda v nás není“ (Jan 1,10). Právě vzhledem k tomuto napomenutí koncil nabádá:

„Avšak v pokorné modlitbě prosíme Boha o odpuštění, stejně jako odloučené bratry, tak jako odpouštíme našim viníkům“ (*UR*, 7).

V tomto smyslu má velký význam očistění historie, protože „každý se musí radikálně obrátit k evangeliu a aniž by ztratil z očí plán Boží, musí změnit svůj pohled“ (*Ut unum sint*, 15).

3. Je třeba také připomenout, že svornost s bratřími jiných vyznání, tak jako všeobecně s každým bližním, je založena na úzkém společenství s Kristem. Je to tedy svatost života, zajištěná sjednocením s Bohem, skrze milost Ducha svatého, která umožňuje také sjednocovat všechny učedníky Krista, protože jednota je dar, který pochází shůry.

Společně s „konverzí srdce“ a „svatostí života“ hrají v ekumenické činnosti roli také „osobní a společné modlitby za jednotu křesťanů“, kterých je stále potřeba, zvláště u příležitosti ekumenických shromáždění. Jsou tím potřebnější, čím více se objevují problémy k dosažení plné a viditelné jednoty. Je zřejmé, že jen s pomocí Boží milosti se může dojít k reálnému pokroku v úsilí o jednotu, kterou si přál Kristus. Proto je chvályhodná jakákoliv příležitost, kdy se učedníci Kristovi setkávají a prosí Boha o dar jednoty.

Koncil prohlašuje, že toto je nejen potřebné, ale nutné (srv. *UR*, 8). Konkrétní vystupování konané v různých okolnostech - místa, času a osob - musí být vždy se souhlasem místního biskupa a v souladu s normami, které vydávají biskupské konference a Svatý Stolec (srv. *tamtéž*; *Ekumenický direktář*, 28-34).

4. Se zvláštním úsilím je třeba hledat lepší pochopení ať už pocitů nebo naukových, duchovních a liturgických postojů bratří jiných církví nebo církevních společenství. Z tohoto hlediska mají význam studijní setkání, kde „se setkají obě strany, aby společně studovaly především teologické otázky jako mezi sobě rovnými, je však třeba, aby ti, kdo se účastní těchto setkání (se souhlasem biskupa), byli zkušení odborníci“ (*UR*, 9).

Tato studijní setkání musejí být vedena přáním hledat společně dobra Ducha svatého k poznání účinné výměny darů, jež vedou

ke světlu a k pravdě Krista, díky vnímavému postoji srdce (srv. *ibid.*). Metodologie vedená touhou po pravdě v lásce vyžaduje od všech účastníků trojí úsilí: zdůvodnit dobře svoji pozici, snažit se pochopit druhé a hledat styčné sjednocující body.

Také z hlediska těchto forem ekumenických aktivit koncil doporučuje, aby vyučování teologie a dalších teologických disciplín, zvláště historických, bylo „i z hlediska ekumenického“ (*UR*, 10). Tak se vyhne polemickému stylu a ukáží se rozdíly a shody, které jsou mezi různými vyznáními v chápání a prezentování pravdy víry. Je zřejmé, že pevnost v definované víře nebude otřesena, jestliže upřímná láska k církvi bude ve formálním procesu stavěna na ekumenickém základě.

5. Na stejném základě se musí zakládat podmínky dialogu. V něm katolická nauka musí být vyjádřena jasně ve svém celku: „Nic není více cizí ekumenismu, jako falešný irenismus, jímž trpí čistota katolické nauky a zatemňují se její pravý a přesný význam“ (*UR*, 11).

Snaha teologů musí tedy směřovat k vysvětlování katolické víry hluboce a přesně. Musejí jednat „s citlivostí k pravdě, s láskou a pokorou“. Avšak při konfrontování nauk je třeba myslet na to - jak doporučuje koncil - že „existuje řád nebo ‚hierarchie‘ v pravdách katolické nauky, kde jsou odlišné souvislosti se základem katolické víry“ (*tamtéž*). Na tento důležitý bod by měli být dobře připraveni a schopní rozlišovat souvislosti, které různé části a samotné články Kréda mají se dvěma základními pravdami křesťanství: Nejsvětější Trojice a Vtělení Slova - Syna Božího, „propter nos homines et propter nostram salutem“. Katoličtí teologové se nemohou vydat na cesty, které jsou v rozporu s katolickou vírou, již učí Otcové a potvrzují koncily. Musejí vždy vycházet z pokorného a přímého respektování vybičování, opakovaného koncilem právě vzhledem k ekumenickému dialogu: Všichni křesťané vyznávají před všemi národy víru v Boha jediného a trojjediného (= ve třech osobách), ve vtěleného Syna Božího, Vykupitele a Pána našeho“ (*UR*, 12).

Radio vaticana 2. 8. 1995

P. Jiří Sýkora S. J.

Slovo na neděli
20. neděle v mezidobí C

OHEŇ A ÚZKOST

*Úvaha nad úryvkem
Lk 12, 49 - 53*

Křtem mám být pokřtěn a jak je mi úzko!

S těmito řádky se odeber do ticha své domácí svatyně. To, co budeš číst, je však pouze tvůj průvodce, který tě zavede do Ježíšova společenství. Ztiš své srdce a osvobod se na chvíli od všeho, co by tě mohlo rušit a zdržovat. přečti si pozorně ten kratičký úryvek Lukášova evangelia. Nabízí se ti vzácná příležitost nahlédnout do Ježíšovy lidské duše.

Tvůj Pán tě chce dnes oslovit nejen svým božským slovem, ale i svou lidskou prostotou a upřímností. To, co dnes změnilo jeho tvář, je stín opravdového smutku. Všemohoucí a Všemědoucí se ti pokorně přiznává, že na něho doléhá lidský strach. Jako Bůh ví o svém blízcím se krvavém křtu kříže. Jako člověk pociťuje úzkost.

Pokloň se s úctou svému Spasiteli a poděkuj mu za toto povzbuzení. Přijmi jeho výmluvné ujištění, že cokoliv na tebe sesílá, sám prožil a zkusil jeho tíži. Jeho božská milost bude vždy k dispozici tvé lidské slabosti.

Všimni si však také, čím Ježíš

přemáhá svůj lidský strach: hlubokou touhou a nadějí, že jeho poslušně přijaté utrpení zapálí zde na zemi nehasnoucí požár lásky a oběti. Neuhýbej před jeho pohledem. Proto tě přivedl do své blízkosti, aby i do tvého srdce přeskočil jeho božský plamen. Máš převzít štafetu pochodně, kterou si již dva tisíce let předávají milující srdce. Ta Ježíšova touha je tak neuhasitelná, že přichází osobně znovu a znovu, aby zapaloval a rozhojňoval svůj svatý všestravující oheň. Kdykoliv se zdálo, že již již bude uhašen, našel si nové živé pochodně. Jen se rozhlédni, jsou zde: Gertruda, Markéta Alacoque, František z Asisi, Terezie z Lisieux, Pio, Consoláta, Faustýna....

Se stejnou otevřeností, s jakou se Ježíš přiznává ke své úzkosti, upozorňuje i tebe, že přijmout jeho oheň znamená přijmout i jeho úděl. Otevřeš-li se jeho ohni, jeho žár tě přetaví. Budeš jiný. Pro ty, kteří nepřijali, to může být nesnesitelné. Dají ti to pociťit a může to být kruté především od těch, kteří jsou ti nejbližší. Zdá-li se ti nepochopitelné, že upřímná horlivost v Ježíšově službě naráží na nevráživost a odpor i u těch, kteří by měli být tvou oporou a tvým vzorem, vzpomeň si na Ježíšova slova: *Nepřinesl jsem pokoj, ale rozdělení!* I uvnitř Boží církve mohou být *tři proti dvěma a dva proti třem*. Zeptej se těch, kteří tě předešli, oni ti řeknou, kdo jim kladl překážky na cestě za Kristovým

hlasem, kdo jim bránil předávat poselství Ježíšova Srdce. Nést jeho plamen to není procházka růžovým sadem. Ten plamen pálí, a to pocítí především ten, kdo jej nese. Křest utrpením může nabýt nejrůznějších podob a přijdou chvíle, kdy ti *bude úzko*. Zeptej se těch, kteří tě předešli, zda někdy litovali svého „Ano“. Nejsi schopen spočítat, kolik jich stojí před trůnem Beránkovým a zpívají: *„Pevně jsem doufal v Hospodina, on se ke mně sklonil a vyslyšel mé volání. Vytáhl mě z jámy zkázy, z bahnitého kalu, na skálu postavil mé nohy. Novou píseň mi vložil do úst, chvalozpěv našemu Bohu. Mnozí to uvidí a nabudou úcty, budou doufat v Hospodina (Ž 39).*

Komu jinému by ses měl přiznat ke svému strachu z utrpení, ne-li Ježíši. On ví, co je to úzkost, nejen pro svou vševědoucnost, ale i ze své vlastní lidské zkušenosti. Nedopustí, abys byl zkoušen nad své síly. Vždyť ti nabízí svůj oheň také proto, že tě potřebuje. Je tolik srdcí, které tuhnou v mrazu a tápou ve tmách. Přineseš-li jim Ježíšův plamen, neseš jim teplo a světlo. Až jej uvidí, *nabudou úcty k sobě i k Bohu a budou doufat v Hospodina*. Tvá dnešní velkodušnost je možná jejich poslední a jedinou šancí. *Odhod' všechno, co by tě mohlo zatěžovat, co by tě mohlo rozptylovat. Měj oči upřeny na Ježíše, on tě vede k dokonalosti* (srov. Žid 12, 1-2).

Pane, ať hořím!

Bratr Amadeus

PO PŘÍKLADU MISTRA ČINIT A UČIT

21. srpna církev slaví památku sv. PIA X. Papež, kterému vděčíme za možnost časného sv. přijímání dětí, věnuje následující řádky kněžím. *My si dnes uvědomujeme, jak důležité je nejen mít dost kněží, ale především svatých kněží. Modlíme se za kněžský dorost a jaksí zapomínáme na ty, kteří už kněžími jsou a na které tato těžká doba klade obrovské požadavky. Vy, kteří už máte knihu „Kněžím, přemilým synům Panny Marie“ (vyd. Středisko MKH, Černochova 7, 77200 Olomouc), víte o díle, kterým chce Matka Boží obrodit Církev právě v kněžích. Jak Pavel VI., tak dnešní papež doporučuje a podporuje toto Mariánské kněž-*

ské hnutí a pobízí i laiky k spolupráci v Kruhu spolupracovníků MKH - zasvěcením se Neposkvrněnému Srdci Panny Marie a spojením s Ní ve večeradlech modlitby a bratrské lásky: tak připravovala s apoštolý Letnice a tak připravuje nové Letnice.

Kdokoliv je knězem, není jím jen pro sebe, ale i pro druhé. „Každý velekněz zajisté je brán z lidí a ustanovuje se pro lidi v záležitostech u Boha“ (Žid 5,1). Kristus vyjádřil tutéž myšlenku, když přirovnává kněze k soli a světlu, aby ukázal, v čem spočívá kněžské působení. Kněz je tedy světlem světa, solí země. Nikdo

nepochybně nebude neznalý toho, že to spočívá pro něho hlavně ve sdělování křesťanské pravdy; ale je možné navíc nevědět, že tato služba je téměř bez užitku, jestliže kněz nepodpírá svým příkladem to, co učí svými ústy? Ti, kteří mu naslouchají, budou moci říci neprávem, to je pravda, ale ne bezdůvodně: „Vyznávají, že znají Boha, ale skutky jej popírají“ (Tit 1,16); a odmítnou nauku a nebudou mít užitek ze světla kněze. Proto sám Kristus, ustanovený vzor kněží, nejprve učil příkladem a pak slovem: „Ježíš činil a učil od počátku“ (Sk 1,1). Stejně tak nebdá-li svatosti, nebude moci kněz

☛ být na žádný pád solí země; vždyť co je zkažené a nakažené, nemůže být vhodné k uchovávání: a tam, kde schází svatost, nevyhnutelně dochází ke zkažení. I Kristus pokračující ve svém přirovnání, nazývá takové kněze zkaženou solí, „která není k ničemu, než aby byla vyhozena“ a potom „pošlapána lidskýma nohama.“ (Mt 5,13).

Tyto pravdy jsou o to jistější, poněvadž nevykonáváme kněžské úkony ve svém jménu, ale ve jménu Ježíše Krista. Apoštol praví: „každý ať nás považuje za služebníky Kristovy a za správce Božích tajemství“ (1 Kor 4,1); „konáme tedy poslání za Krista“ (2 Kor 5,20). Z toho důvodu také nás sám Kristus přijal do počtu svých přátel, a ne svých služebníků: „Již vás nenazývám služebníky..., ale vás jsem nazval přáteli, protože jsem vám oznámil vše, co jsem slyšel od svého Otce. Já jsem vyvolil vás a ustanovil jsem vás, abyste šli a nesli ovoce“ (Jan 15,15-16).

Máme tedy plnit úlohu Kristovu: poslání, které nám dal, máme povinnost plnit s cílem, který je nám ukázán. A jako nemít stejnou vůli a stejnou averzi je vlastní solidnímu přátelství, jsme povinni jako přátelé přizpůsobit své citění Ježíši Kristu, který je „svatý, nevinný, bez poskvrny“ (Žid 7,26). Poslání jím máme získávat mysl lidí pro jeho nauky a jeho zákon tím, že je začínáme plnit sami; účastní jeho moci vysvobozovat duše z pout hříchů, máme povinnost udělat vše, co je v naší moci, abychom se sami uchránili hříchu.

Avšak nade vše jako služebníci v přinášení oběti „par excellence“ trvale obnovované pro spásu světa, máme se dostat do duševního stavu, v němž ten, který je neposkvrněnou obětinou, obětoval se Bohu na oltáři kříže.

Pius X.

Modlitba: Bože, tys naplnil svatého Pia nebeskou moudrostí a apoštolskou statečností, aby chránil katolickou víru a usiloval všechno obnovit v Kristu. Dej, ať následujeme příklad jeho života a tak dosáhneme věčné odměny.

Liturgická čtení v týdnu

Neděle 20. srpna 20. neděle v mezidobí	- 1. čt.: Jer 38,4-6.8-10 Ž: 40(39),2.3.4.18 odp.: 14b 2. čt.: Žid 12,1-4 Ev.: Lk 12,49-53
Pondělí 21. srpna památka sv. Pia X.	- 1. čt.: Sd 2,11-19 Ž: 105,34-35.36-37.39-40.43ab+44 odp.: 4a Ev.: Mt 19,16-22
Úterý 22. srpna památka P. Marie Královny	- 1. čt.: Sd 6,11-24a Ž: 84,9.11-12.13-14 odp.: srv. 9 Ev.: Mt 19,23-30
Středa 23. srpna nez. památka sv. Růženy z Limy	- 1. čt.: Sd 9,6-15 Ž: 20,2-3.4-5.6-7 odp.: 2a Ev.: Mt 20,1-16a
Čtvrtek 24. srpna svátek sv. Bartoloměje	- 1. čt.: Zj 21,9b-14 Ž: 145(144),10-11.12-13ab.17-18 odp.: srv.12 Ev.: Jan 1,45-51
Pátek 25. srpna sv. Ludvíka nebo sv. Josefa Kalasanského aj.	- 1. čt.: Rt 1,1.3-6.14b-16.22 Ž: 145,5-6.7.8-9a.9bc-10 odp.: 2a Ev.: Mt 22,34-40
Sobota 26. srpna sobotní památka P. Marie	- 1. čt.: Rt 2,1-3.8-11; 4,13-17 Ž: 127,1-2.3.4.5 odp.: 4 Ev.: Mt 23,1-12

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne	20.8.	21.8.	22.8.	23.8.	24.8.	25.8.	26.8.

Antifona	1136	1722	1478	1181	1673	1213	1666
Žalm	784	785	786	784	786	784	783

Ranní chvály

Hymnus	1136	1723	1479	1182	1481	1213	1666
Antifony	1137	1151	1167	1183	1674	1214	1229
Žalmy	1137	1152	1167	1183	813	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	1140	1724	1654	1186	1674	1217	1668
Antifona k Zach. kantiku	711	1724	1479	1186	1675	1482	1669
Prosby	1140	1724	1655	1186	1675	1218	1655
Záv. modlitba	711	1478	1479	1480	1482	1483	1656

Modlitba během dne:

Hymnus	1141	1156	1172	1187	792	1219	1233
Antifony	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	1144	1159	1175	1190	1676	1221	1236
Záv. modlitba	711	1159	1175	1191	1482	1222	1236

Nešpory: SO

Hymnus	1132	1145	1727	1660	1192	1677	1223	807
Antifony	1133	1146	1161	1177	1193	1678	1224	808
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1193	1678	1224	808
Kr. čtení a zpěv	1135	1149	1730	1663	1196	1680	1226	810
Ant. ke kant. P. M.	710	711	1731	1479	1196	1681	1483	711
Prosby	1135	1149	1731	1664	1196	1681	1227	811
Záv. modlitba	711	711	1478	1479	1480	1482	1483	712

Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238
-----------	------	------	------	------	------	------	------	------

Mariánské oázy

SLOUP V MORAVSKÉM KRASU

Během svého života předcházela Panna ve všech svých stopách církev. Dřív než se církev zrodila, ona už je svatá a Neposkvrněná. Před církví spojuje se s Kristem, tvoří s ním jedno tělo, jediný život, jedinou lásku. Před církví má účast v jeho utrpení a spolupracuje na vykoupení. Před církví konečně je povýšena do nebe s tělem a duší ke zmrtvýchvstalému Kristu.

Chápejme to dobře s koncilem. Všechny ty anticipace nejsou církví cizí, neboť v tom všem „Maria je už církví“. Mohlo by se tedy docela dobře říci, že „v Marii“ církev začíná být svatou a neposkvrněnou, přivtělenou Kristu, že začíná mít účast na jeho tajemstvích a dochází s ním vzkříšení. Před touto perspektivou jeví se Panna jako první úd církve: **v ní se realizuje nejdokonalejším způsobem a předběžně nehlubší a naprosto nezczitelná bytost církve, kterou je společenství s Kristem.**

Takto církev spojená na počátku s Marií se jistým způsobem naučila odlišovat se od ní tak trochu jako dítě

se učí rozlišovat své tělo od těla své matky, svůj úsměv od úsměvu matky. Na počátku a po mnoho století zůstává postava Mariina a postava církve jistým způsobem neodlišena. Před mnohými texty a obrazy prvních staletí váháme rozhodnout, jedná-li se o tuto či onu, nebo o jednu i druhou zároveň. Jen pozvolna se učí církev poznávat se odlišně a poznávat odlišně Marii. Tato se jí jeví nejprve jako bod, v kterém se realizuje její nejvyšší dokonalost, její počáteční a konečný zlatý věk: počáteční zlatý věk je onen věk, kdy Neposkvrněná byla sama o sobě jediná církví, aby přijala Krista na zemi; konečný zlatý věk je oslavení těla a duše, ke kterému směřuje církev bojující a který realizovala Panna první. Čím více se církev vzdaluje svému počátečnímu zlatému věku, tím více se blíží konečnému zlatému věku, kterým bude paruzie a tím lépe odhaluje ve svém počátku onu dokonalost svatosti a onu dokonalost slávy, kterým je Mariino tajemství. **Čím více se zkušenostně přesvědčuje o svých**

mezích, o nedokonalostech, o své svízelné situaci, tím lépe poznává v Marii svůj ideál a svůj vzor, tím lépe ji uctívá jako obraz svého dovršení, tím lépe odhaluje konečně hodnotu její každodenní pomáhající přítomnosti.

Mezi Marií a církví je paradox základní identifikace a vzájemné obsaženosti. Na počátku je církev v Marii jako rostlina ve svém seménku: Mariina víra a její spojení s Kristem obsahují veškerou dokonalost, která se v církvi rozšíří. Avšak následovně Panna nacházela se ve strukturách viditelné církve, církve postavené do pokorné závislosti vůči hierarchii.

Tak tedy mohl koncil říci, že **Maria je zároveň údem, typem a Matkou ve vztahu k církvi.** Klíčem tohoto složitého vztahu a této dialektiky je úloha Mariina při Vtělení a její poslání Matky Boží. Ve vykonávání této prvotní mise předchází Maria církev u Krista - Dítěte, u Krista umírajícího, u Krista ve slávě.

René Laurentin

JEŽÍŠ NENÍ NIKDY SÁM

NAD KNIHOU KARDINÁLA RATZINGERA „CÍRKEV JAKO SPOLEČENSTVÍ“

Katolická nauka o církvi prochází v současné době nepřijemnou zkouškou. Některé její prvky, jako je primát papeže, apoštolská posloupnost biskupského úřadu, svátostné kněžství a nutnost církve ke spáse, se zdají být neslučitelné s moderním myšlením a teolog, který by se odvážil je hájit, riskuje nařčení z fundamentalismu a z předkoncilního tradicionalismu. Právě takové riziko bere na sebe kardinál Joseph Ratzinger v knížce **Církev jako společenství** (česky vydal Zvon, Praha 1995): s odvahou a přímo s potěšením zde probírá zrovna ty otázky, které jsou pro mnoho jeho kolegů kamenem úrazu, a ukazuje, že tato katolická specifika jsou zakotvena nejen v církevní tradici, ale i v biblických textech a v praxi apoštolské doby.

CÍRKEV CHTĚL BŮH

Ratzinger se nejprve vyrovnává s otřepanou, avšak dodnes kladenou otázkou, zda je pro křesťanství vůbec nutná existence církve. Připomíná, že tato pochybnost se objevila v liberální exegezi minulého století: podle ní stál Kristus v opozici proti představitelům starozákonního židovského kultu a nepřál si tedy žádnou náboženskou instituci. Avšak v Písmu svatém je dostatečně dosvědčeno, že Božím záměrem bylo shromáždit jeho lid ke spáse a že to byl jeden z hlavních úkolů Ježíšova pozemského působení. Toto shromažďování

vyzdvihuje Ratzinger jako základní událost, jejímž výsledkem je shromáždění - řecky ekklesia. Církev je tedy dílem Božím a to, že si Bůh tajemným způsobem svolává své věrné, se musí tady na zemi viditelně projevit existencí společenství, která se schází k modlitbě, k naslouchání Božím slovu a k eucharistii.

SKÁLA I KÁMEN ÚRAZU

Další problém, zda Petr byl první mezi apoštoly a je-li papež jeho nástupce, by Ratzinger mohl snadno vyřešit odkazem na známá Kristova slova „Ty jsi Petr - to je skála...“ (Mt 16,17-19) a na nejstarší církevní otce, kteří hájili primát římského biskupa (Klement, Irenej, Ignác z Antiochie). Místo toho se však k jeho jádru přibližuje - jak sám říká - v soustředných kruzích: mapuje novozákonní místa, která potvrzují zvláštní postavení Petra ve sboru Dvanácti i v další apoštolské generaci doby Pavlovy. Představuje též moderní teologické hypotézy, které beztak vznikly s úmyslem zpochybnit úlohu papeže a snažejí nové a nové vzájemně si odporující výklady Písma, jen aby neplatil ten, který hlásá katolická církev: podle jedněch předal Petr svůj primát Pavlovi, podle druhých Jakobovi, podle jiných nastoupilo po Petrovi kolektivní vedení a podle některých dokonce Pán Ježíš slova o skále a klíčích vůbec neřekl. Z mnohohlasu falešných svědků, jejichž výpovědi se neshodují, nás Ratzinger vyvádí k slovu Písma, které je

třeba číst s vírou církve. Postavení Petra i jeho nástupců, bez nichž by pověření pást Ježíšovy ovce a utrzoval bratry nemělo žádný smysl, je v Písmu objasněno slovy „skála“ a „kámen úrazu“: když Petr - a po něm každý papež - činí to, co mu zjeví nebeský Otec, je skálou, na které Ježíš buduje církev; jakmile však dělá to, co mu zjevilo tělo a krev, stává se kamenem úrazu, překážkou na Ježíšově cestě k lidem. A při pohledu na dějiny papežů vidíme, že i přes ty, kteří jednali podle těla a krve, se k nám dostalo bezpečně to, co zjevil nebeský Otec Petrovi. Brány pekelné skálu nepřemohly.

KNĚŽSTVÍ NENÍ FUNKCE, ALE SVÁTOST

Také katolické pojetí kněžství je dnes vystaveno silným námitkám. Podle reformační a liberální exegeze Kristus překonal kult založený na oběti a tudíž i úřad kněze posvěceného k přinášení obětí; proto úřady v prvotní církvi prý měly ryze funkční, a nikoli svátostný charakter. Této představě bohužel mnohdy odpovídá současná církevní praxe, kdy kněz bývá považován za pouhého funkcionáře a organizátora, a Ratzinger dokládá opět z Písma, že je to představa nesprávná. Jako Ježíš říká o sobě, že nemůže nic činit bez Otce, tak říká o svých učednících, že nemohou nic činit bez něho. Předávání něčeho, co nepochází od nás, je podstatou svátosti. Také milost Boží se předává svátostně a v Novém zákoně, zvláště v Pavlových listech, jsou apoštolové

několikrát nazváni Kristovými služebníky a správci Božích tajemství. Ratzinger dvakrát v knize zdůvodňuje smysl církve krátkou větou: **Ježíš není nikdy sám.** Ta se dá jistě vztáhnout i na svátostné kněžství.

Je pravděpodobné, že Ratzingerova argumentace i jeho teologické závěry budou přijatelné pro ty, kdo své církvi důvěřují a myslí to s ní dobře, kdežto provokatéry a kverulanty ne-

presvědčí: kdo má, tomu bude dáno, a kdo nemá, tomu bude vzato i to, co má. **Ratzinger však nedoporučuje reformovat církev cestou demokratizace:** kdyby se církev vytvářela jen zdola, všechna její ustanovení by byla zrušitelná. Rozhodně varuje argumentovat při vnitrocírkevní diskusi vůlí většiny: většina církve je v nebi, takže jaké hlasování? **Kristova církev není naše, ale Jeho.** Klub může vznikat na základě společné zá-

liby, církev však vzniká z poslušnosti k Bohu. **V církvi je aktivní především Bůh; čím více ji přeplňujeme vlastními aktivitami, tím více se stává neúctnou.** Tyto Ratzingerovy myšlenky jistě čerpají z intenzivně prožívané křesťanské a kněžské praxe, která ovšem vede k nadějnému zjištění: **„Nepotřebujeme církev více lidskou, ale více božskou, a pak se stane těž skutečně lidskou.“**

Karel Komárek

FRA SLAVKO BARBARIČ

OTEVŘME SE MÍRU

Události kolem Medžugorje trvají již čtrnáct let. Vizionáři tvrdí, že se nadále každodenně setkávají s Pannou Marií. Celých čtrnáct let den po dni, týden po týdnu, měsíc po měsíci, rok po roce.

Je to vůbec možné?! Cožpak nás nenapadá, že se tady jedná buď o nesmírně velikou milost, kterou si nám Bůh přeje dát a dává skrze Pannu Marii, Královnu míru nebo o nějakou podivnou, dosud nevidanou iluzi, klam, „pohádku“?! V každém případě je to, co se děje, provokativní. Je-li to od Boha, jak na to neodpovědět, a je-li to od lidí, proč je neodhalit!

Je stále více těch, kteří věří, stále je méně těch, kteří napadají a jsou i tací, kteří přesvědčili sami sebe, že se jich to netýká, a tak ani nenapadají ani nepřijímají.

Princ Adam z Lichtensteina v jednom rozhovoru řekl: Nechápu své kněze, proč nejdou do Medžugorje. Přirovnám to k lékaři. Když můj lékař slyší, že na konci světa je vynalezen nějaký lék, bude se o něj zajímat, aby svému národu zde pomohl. A když slyšel o nějaké nemoci, i pak půjde, aby se s ní seznámil, aby před ní ochránil svůj národ. Je-li Medžugorje pravda, kněží musí jít, vidět, přinést zkušenost a pomoci lidu, a je-li klam, musí jít a ochránit před tím lid. Stát stranou je nejméně zodpovědné! Takto uvažuje jeden státník. On se svou rodinou přišel již několikrát a svoji domovinu zasvětil Královně míru!

Přes všechno to, co se říkalo nebo jak se to vykládalo, vizionáři neúnavně hovoří o poselstvích, která dává Královna míru. Jsou jednoduchá, založená na biblickém poselství, mateřsky krátká a moudrá. Mnozí je přijímají jako vůdčí myšlenku na měsíc. Mnozí podnikli poselstvími se začali modlit a postit, změnili svůj život, obrátili se, vykročili novou cestou. Mnozí si již ani neumějí život představit bez medžugorského zjevení. A co přítomnost Panny Marie znamená a znamená ve světle všech těch událostí v našem chorvatském národě, které v roce 1981, na počátku

medžugorského dění, přinesly i hluboký strach, ale i hlubokou touhu. Komunistický režim v nich totiž spatřoval nebezpečí obrácené proti němu, což je skutečně směšné. Proto jeden z vyšetřovatelů řekl vizionářům: Vy si to vymýšlíte, abyste zničili komunismus! (A to nikoho ani trochu nenapadlo. Kdo by se chtěl stavět proti silné komunistické moci se čtyřmi dívenkami a dvěma chlapčedy?) Mnozí, když viděli, že se komunisté bojí a co všechno organizují, aby udusili „ten případ“, tehdy si začali dělat naději, že by mohla přijít svoboda. Válku si nikdo nepřál a byla tak vzdálená chorvatské duši, že jsme ani nemohli pochopit poselství a ono bylo jasné: **Modlete se a postěte, protože se modlitbou a postem mohou zastavit i války a přírodní katastrofy!** Medžugorje je každodenní událost pro mnohé duše a jak ještě dlouho, to nikdo ani netuší.

Pro nás je významné, abychom přijali přítomnost Mariinu. Možná bychom i zde mohli volat po jednotě chorvatské veřejnosti jak doma, tak rozptýlené v zahraničí. Medžugorské události více vnesly do povědomí množství lidí jméno chorvatského národa, chorvatskou skutečnost, chorvatskou duchovnost a dodaly jim více než co jiného. A i zde jako často i v jiných oblastech ukazujeme, jak si nedokážeme vážít vlastního, nebo že svoje nemůžeme dokonce ani ystát a proto je chceme zničit.

Čeho se bojí biskupové nebo s kým to „drží“, že o Medžugorji mlčí? Před kým to ustupují mnozí kněží, že nepřicházejí se svým lidem? Co by ztratili ze svého vlivu, kdyby vyzvali lid k modlitbě a postu ve světle poselství Královny míru?

Sv. Augustin se bál, jak říkal, milosti, která prochází nepozorována nebo nepřijata. Možná by bylo dobré být se milosti, ke které druhým stojíme v cestě!

Čtrnácté výročí je nám výzvou, abychom odpověděli. Jak farní společenství, tak biskupství a provincie, tak celý chorvatský národ! Čtrnáct

roků je dlouhé období pro takové události. Nejsou oprávněné důvody pro pochybování, vše mluví pro to, že je třeba odpovědět. Matka Boží nás nyní vybízí, abychom jí pomohli.

Přeje si přiblížit svému mateřskému srdci co nejvíce lidí, vlastně všechny lidi. V této době ukrutnosti, zabíjení, ničení, násilí, nespravedlnosti, co člověk potřebuje více, než se přiblížit mateřskému srdci? To by přineslo záchranu jak těm, kteří trpěli, tak i všem násilníkům, aby znovu, alespoň nakrátko uslyšeli tlukot mateřského srdce a tak se otevřeli pokoji!

Maria vystupuje jako matka a žena, která bojuje proti satanu. Zlo je aktivní na mnoha úrovních. Má své spolupracovníky, kteří ve dne v noci, jako sám satan, obcházejí světem, hledajíce, koho by pohltili svou silou, násilím, lstí, drogou, alkoholem... **Maria nás volá, abychom jí pomohli.** Nestačí jen přijmout pomoc, je třeba vybízet, zachraňovat, pomáhat druhým. To je výzva tohoto okamžiku, tohoto čtrnáctého výročí. A kéž se naše duše teď rozezní děkovnou modlitbou, protože tato chvíle po ní přímo volá:

Buď veleben, Bože, že nám z lásky posíláš Marii.

At' Tě s Ní chválí všichni, kteří uvěřili, že jsi ji poslal!

At' oslavují tvou lásku a jsou jejími svědky!

Žehnej všem, kteří přicházejí a kteří neúnavně svědčí o Tvé lásce.

Buď veleben ve všech, kteří nadchnuti poselstvím se začali modlit a postit.

Buď chválen a veleben na věky s Marií, Královnou míru,

buď chválen a veleben na věky na Podbrdu,

na Křiževaci a v kostele sv. Jakuba a na každém místě,

kde se scházejí a modlí ti, kteří Tě hledají.

At' Tě najdou, chválí a oslavují navěky!

(Převzato z měsíčníku „Zprávy z Medžugorje“ č. 8)

Mohou obdržet ženy kněžské svěcení?

Když uvažuji o své službě v současné církvi a slyším stále častěji zdůvodňování, že by i ženy měly být vysvěceny, musím si položit otázku, proč vlastně právě já nebojuji o kněžské svěcení žen. Ptají se mě, zda to nepokládám za nedostatečné a zda mě to nezlobí, že nemám svěcení.

Odpovídám, že jsem se vždycky cítila dobře v souladu se stanoviskem učitelského úřadu Svatého otce. Kvůli trápení a zmatkům, které toto téma v církvi vyvolalo, obrátila jsem se na Pána a prosila jsem ho, aby mi dal jasné pochopit své plány s církvi. Prosila jsem jej o odvahu a o souhlas mého vlastního přesvědčení v souladu s vírou, zvláště vzhledem k rostoucí opozici.

Když jsem o tom problému přemýšlela, shromažďovala jsem především lidské důvody, abych vysvětlila, proč ženy nejsou kněžkami. Nikdy předtím jsem se v tomto smyslu k Bohu nemodlila a nehledala jsem jeho moudrost.

Co jsem se naučila, to mi způsobilo velkou radost. Pro mne to byla odpověď na moji otázku. Druzí mohou nesouhlasit, ale já tu odpověď řeknu, možná že bude pro mnohé požehnááním.

Když jsem se modlila před Nejsvětější svátostí, slyšela jsem, jak mi Pán říká: „Uvedu tě k novému pochopení kněžského stavu.“

Obdržela jsem vidění Božího plánu s církvi, kterou zbudoval na Petrově skále. Nejdříve to byl obraz Petra, jak mu Ježíš předává velký klíč do jeho rybářských rukou. Zřetelně jsem vnímala, jak veliká je církev, kterou Kristus vybudoval na Petrovi, jak věrný je Pán, že nám dává současného papeže jako své viditelné znamení na zemi.

On se nenechává mýlit nápady jiných lidí, ani nerozměňuje Boží plán a požadavky evangelia podle svého zdání.

Je povolán k tomu, aby nás vedl v opravdovosti a chránil pravdu v Kristově církvi. Posláním církve je evangelizovat svět podle Písma svatého. A naopak posláním světa není provádět misii v církvi. První část mého vidění byla věnována úvaze o Ježíši a Petrovi, jeho zástupci.

Nato se mi zdálo, že jsem se vrátila až k samému začátku stvoření. Viděla jsem Adama a Evu v dokonalosti jejich lidství. Tak, jak to plánoval Stvořitel, byli učiněni k jeho obrazu a podobnosti. Hlas mi nyní řekl: „Být plně lidský znamená být dokonalý. Hříchy ničí lidství.“

Den co den používají lidé své lidství jako záminku hříchu. Nicméně, jsme-li dokonalí, jak to zamýšlel Bůh,

jsme svobodni od hříchu.

Důležité je poznat, že první hřích našich prarodičů přešel i na nás. Ve své lidské přirozenosti byli neposlušni vůči Bohu. Tady se nejedná o nějakého muže a nějakou ženu, nýbrž o vyvolený akt Boží tvůrčí činnosti, který se odtrhl o jeho záměru být tvorem, který je mu nejvíce podoben a který má jak pozemské tělo tak nehmotnou duši. Výsledek této neposlušnosti nás všechny poznamenal. S touto vinou jsme se narodili, neboť naše přirozenost zhrěšila. Dostáváme z lidskosti právě to, čím nyní je.

Víme z Písma svatého, že Bůh jasně prohlásil, že v jeho vykupitelském plánu budou použity jako klíčové postavy lidé - oba dva: muž a žena.

Nato jsem spatřila ve své představivosti Pannu Marii jako Božího tvora v nejcistší a nejuplněnější lidské dokonalosti, svobodnou od viny jako Adam a Eva před pádem. Božím plánem bylo použít ženu v plánu vykoupení. Byla dokonale lidskou a současně naplněna dokonalostí Boží.

Bůh mohl poslat svého Syna na zem bez ženy. Je Bůh! Může učinit všechno. Ale on se rozhodl pro ženu, aby tak vstoupil do mateřského lůna lidské bytosti. Když takto jednal, tak jsem to pochopila, pozvedl Bůh veškeré ženství k důstojnosti, jaké nikdy před tím nemělo. Bůh se usídlil v ženství, když se usídlil v Marii. Skrze Adama a Evu utrpělo lidstvo strašlivé důsledky hříchu. Nyní mělo celé lidstvo skrze Marii a plod jejího lůna poznat vznešenou odměnu a moc vykoupení. My všichni jsme to měli pocítit!

V Ježíši říká lidská přirozenost ANO, zatímco Adamovo NE ji přivedlo do záhuby. Bůh zvolil Marii, aby měla podíl na vykoupení, tak jako Eva měla podíl na vině.

Byla jsem plná radosti. Poznala jsem plný význam toho, proč Pán vstoupil do života ženy. Bůh přijal tělo. Byl počat z Ducha svatého, ale obdržel od Marie všechno, co potřeboval pro své lidské tělo. Ba co více, Maria byla tou, která jej kojila a milovala. Dělal pro něj všechno, co tak dobře umí matka. Jak nesmírným způsobem Bůh povýšil všechny ženy!

Nyní jsem viděla Ježíše cestou na Golgotu a jak byl přibit na kříž. Hlas mi řekl: „Ano, ale smrt mě nevdálá od mého lidu, protože jsem svou smrtí přemohl hřích. Miluji svůj lid. Budu k němu přicházet.“

A pokračoval v rozvíjení svého plánu. Řekl, že bude dále s námi, daruje se nám hmatatelným způsobem. Tu jsem si připomněla poslední večeri a ustanovení Eucharistie. Tentokrát nebude přicházet Pán ve zjevně lidské podobě, ale skrytý, ale přesto zcela lidský i zcela božský pod způsobou chleba a vína.

Bůh ze svých vlastních důvodů vybral právě muže pro to, aby splnili tuto část Božího plánu a přinášeli na oltář Tělo Páně.

Boží plány nemůžeme ani zdůvodňovat ani vysvětlovat. My nevíme, proč se rozhodl stát se mužem zrozeným z ženy. My nevíme, proč si vybral jen muže za kněze. Ale člověk víry spoléhá na to, že Kristovy dary a jeho plán spásy se udržují v církvi skrze biskupy, spojené s jeho Zástupcem.

Nyní se můj vnitřní zrak obrátil k mému vlastnímu poznání, že nikdo nemá právo na kněžský úřad. Je to Boží dar. Nemám právo říct Bohu: „Musíš mi dát moc, abych tě mohl přinášet na oltář! Dej mi moc proměňovat chléb a víno na Tvé Tělo a tvou Krev.“

Viděla jsem jasně, že nikdo, žádný kněz nemá právo na kněžský úřad. Bůh si volí! Je to Boží plán, jeho harmonie a jeho vůle, kterou musíme přijmout.

To je pro mne odpověď.

Nakonec jsem ještě poznala, že mi Pán říká: „Pomysli, když ti kněz podává v Eucharistii Tělo a Krev Kristovu, že je to totéž Tělo, které nosila Maria ve svém lůně, které porodila a které oplakávala na Golgotě. Maria - a skrze ni všechny ženy - má svůj vnitřní podíl jak na Eucharistii, tak na vtělení Božího Syna.“

Pomysli také, že každý pokřtěný, muž i žena, kteří jsou otevřeni pro působení Ducha svatého, mě rovněž přinášejí světu, že ty, ať kdekoli žiješ a pracuješ, všude mě zpřítomňuješ.“

Jako přišel Ježíš na svět skrze Marii, tak přichází skrze kněze v tajemství Eucharistie pro církev, aby posílil svůj lid v jeho poslání a on jej mohl přinášet druhým lidem.

Je úkolem každého pokřtěného křesťana zpřítomňovat Ježíše ve světě. Jsme živí Eucharistií, abychom toho byli schopni.

Modlím se, aby to, co jsem sdělila svým čtenářům, přispělo k tomu, že budou chápat, jak musí být věrní Svatému otci, zástupci Ježíše Krista, a přijímat to, čemu on věří a co pokládá za pravdu.

Modlím se, aby muži a ženy v církvi se těšili z Božího harmonického tvůrčího plánu, který má se světem a s církvi.

Modlím se, aby nám Bůh dal milost těšit se z velikých věcí, které pro nás činil, když nám dal Ježíše skrze Marii, skrze kněze i skrze nás, kteří se společně a navzájem obdarováváme.

*Z knihy Briege MacKennové:
„Wunder geschehen wirklich“
zpracoval Lubomír Štula*

Matice CM zahájila vydávání světla v září 1993. Skutečnost, že si Světlo bez jakékoliv reklamy našlo svou početnou obec čtenářů, svědčí o tom, že jeho zaměření odpovídá zájmům a potřebám širokého okruhu věřících.

Světlo vzniklo jako periodikum, které chce oslovit ty, kteří hledají orientaci a povzbuzení na cestě k pokorné a upřímné křesťanské opravdovosti. Chce podpořit ty, kteří uprostřed tohoto světa chtějí být s neokázalou poctivostí solí země a světlem světa svým úsilím o posvěcení každodenního i toho nejvšednějšího života.

Světlo chce pomáhat křesťanům, aby se nedali oslnit vidinou zisku a hmotného blahobytu a přijali ideál křesťanské skromnosti, která nachází smysl života v službě Bohu a bližním.

Světlo je periodikum, které si klade za cíl upozorňovat na plíživé nebezpečí liberalismu, racionalismu, náboženského indiferentismu a morální autonomie.

Světlo chce vystupovat jako stoupenec autority svěšené Petrovu nástupci. Pohotově a nezakresleně přináší papežova slova jakožto jednoznačnou orientaci uprostřed umocňujících se zmatků a dezinformací. Vykročili jsme údajně do Evropy a to nás nutí hodnotit nejen to pozitivní, ale i negativní, co je s tímto naším „vstupem“ spojeno.

Situace církve v mnoha Západních zemích je stále prekernější. Je mnoho těch, kteří nepřipouštějí, že by mohlo jít o systematicky ukutečňovaný projekt zničení církve zevnitř. Co však říci o prognóze uveřejněné před 27 lety?

Už v r. 1968 představil pařížský zednářský časopis „L'Humanisme“ v souvislosti s odporem proti encyklice „*Humanae vitae*“ obrysy nové církve. Pravdy katolické víry budou jedna za druhou eliminovány: „*Až padnou tradiční struktury, zbytek bude následovat. Církev něco takového nepředvíдалa, už dávno není schopna přijmout tohoto revolučního ducha a přizpůsobit se... Není to po-praviště, co čeká papeže, je to vzpou-*

ra místních církví, které se zorganizují demokraticky, odmítnou přehradu mezi kleriky a laiky, utvoří si svá vlastní dogmata a budou žít v naprosté nezávislosti na Římu“. V této církvi už není žádná hierarchie udílející pokyny, protože „*od této chvíle hnutí vychází ze základny (!) směrem nahoru, jako v každé demokracii“.*

Citováno podle R. Grabera „*Athanasius a církev naší doby*“, (1973), kde na stránce 77 a násl. čteme: „*Za sloupy, které se nejsnáze zřítí, považujeme: učitelský úřad; neomylnost, kterou zakotvil první vatikánský koncil a která teď musí odolávat náporu rozvedených v souvislosti s vydáním encykliky Humanae vitae; reálnou eucharistickou přítomnost, kterou církev mohla vnutit masám ve středověku a která s pokračováním společných celebrací katolických a protestantských duchovních vymizí; posvátný charakter spočívající na kněžském svěcení, který časem ustoupí volbě duchovních; rozlišování mezi směr udávající církvi a černým (nižším) klérem, ... pozvolné mizení ontologického a metafyzického charakteru svátostí a pak přímo smrt zpovědi, když se pro naši dobu vina stala úplně anachronistickým pojmem, který nám odkázala přísná středověká filozofie, toto dědictví biblického pesimismu“.*

Nemůže být pochyb o tom, že se tato „*proroctví*“ mezitím do značné míry splnila, nebo že o jejich splnění usilují aktivisté „*nové církve*“, „*otevřené*“ církve.

O úspěšnosti uvedené strategie svědčí obzvláště výmluvně výsledky, jakých dosahuje v sousedním tradičně katolickém Rakousku, kde katolíci tvoří 84% obyvatelstva.

To, co způsobuje vnitřní korozi v církvi, je pýcha řady jejích členů a představitelů. Tato pýcha je mezi jiným importována ze světské společnosti.

Sekulární společnost své pyšné sebevědomí opírá především o dva pilíře: je to vědeckotechnický pokrok a ekonomické bohatství. Může vystupovat před lidmi

jako hlavní zdroj jejich blahobytu a má v rukou takřka neomezené prostředky k jejich ovládnutí. Jejich úspěchy v ní probudily něco jako vědomí, že je na nejlepší cestě k dosažení vševědoucnosti a všemohoucnosti. Není to jen vědomí společnosti jako celku, ale svým způsobem ovládá i skupiny, rodiny a jednotlivce.

Světská společnost dělá všechno pro to, aby se představila v imponujícím oslnivém světle. Podařilo se jí u některých církevních činitelů vzbuzovat ambice, aby se sekulární společnosti snažili vyrovnat. Mezi ně patří celá řada teologů, často prominentních teologů.

Veliký omyl uživatelů vědy je, že místo aby byli stále pokornější, stávají se stále nadutější. Mnoho vědátorů zapomnělo na skutečnost, že jejich objevy jenom zkrásleně kopírují moudrost Boha Stvořitele. Nezachovat pokoru a respekt k Boží moudrosti může znamenat vlastní ohrožení.

Výstavbou teorií vyjadřuje člověk jen své dohady, jak velké Boží stvořitelské dílo vlastně funguje. Žádná z těchto teorií si však nemůže dělat nárok na definitivní platnost. Ani tehdy ne, jestliže je možno ji úspěšně používat v praxi. I podle starého ptolemajovského konceptu geocentrické soustavy bylo možno přesně předpovídat dobu zatmění slunce. Tajemství stvořeného světa je tak nesmírné, že ani „*mílové kroky*“ vědy poslední doby nejsou s to překročit jeho skutečný práh. Skuteční vědci jsou si vědomi, že s každým novým krokem poznání musí se prohlubovat současně i pokorné vědomí, že před námi narůstá to, co je dosud nepoznané.

Je to vlastně zkráslený pojem hovořit o tom, že si člověk podmaňuje přírodu. Ve skutečnosti jí není schopen určit ani to nejmenší pravidélko, podle kterého by se měla chovat. I v tom, co pokládá člověk za své největší objevy, ve skutečnosti jenom spouští procesy, které probíhají podle odvěkých zákonů, na kterých sám nemůže změnit ani čárku, přičemž často

☛ zapomíná, že mu uniká to nejdůležitější, totiž to, co všechno Boží stvoření zceluje a sjednocuje a dává smysl každické jednotlivosti. A tak si sebevědomý člověk přestává uvědomovat, že se chová jako dítě, které drží v ručkách něco a o skutečné účinnosti toho, s čím si zahrává, nemá tušení, a ohrožuje tak samo sebe nebo ty druhé.

Co platí pro mnohé odborníky a techniky, proniklo i k mnoha teologům. Jestliže již poznávání stvořeného světa by nás mělo naplňovat pokorou, tím více to platí o poznávání Boha.

Bohužel u některých teologů, a s politováním můžeme konstatovat, že často těch nejvěhlasnějších, se setkáváme s takovým přístupem, jako by Bůh a Boží zákon byly jen jakési pasivní objekty našeho poznávání. Cítí se povolání k tomu, aby ve světle svého rozumu osvobodili křesťany a lidi vůbec od útisku dogmat, cenzury a římské byrokracie. Postupují tak, že si vytvářejí falešnou popularitu kritikou církevních institucí a papeže, využívají proticírkevních postojů hromadných sdělovacích prostředků a své odpůrce včetně těch, kteří třeba jen svým životem a praxí vyjadřují jiné názory a postoje, označují za fundamentalistické konzervativce.

Příliš si připisují zásluhy za své „znalosti“ a jsou přehnaně sebevědomí ve svém úsilí aplikovat v teologii poznatky sekulárních věd o člověku. Můžeme pozorovat jakousi skrytou snahu podrobit si Boha tak, jak si přírodovědec „podrobuje“ přírodu.

Nejdříve napínají luk trpělivosti nadřazených tak dlouho, až praskne tětíva. Když pak takový teolog nemůže dále přednášet na fakultě, představí se světu jako oběť římské neústupnosti. Poskytne publicistům dostatek podkladů, aby potvrdil své stanovisko. Současně vyhlásí populisticky solidariťtu se všemi, kdo pociťují nějaký důvod nespokojenosti uvnitř církve, která je pak označena jako jednoznačný původce všech existujících nesnází. Řada teologů s liberálisticko - racionalistickými názory ovšem působí po řadu let

v seminářích a ovlivňují názory a postoje budoucích kněží.

Sdělovací prostředky se s neobyčejnou péčí ujímají všech, kteří díky církevní „neústupnosti“ se stali v jejich očích mučedníky. A tak nám ukazují, jak trpí a strádají teologové, kterým se brání hlásat, co jim jejich rozum káže. Trpí biskupové, kteří se chtějí vymanit z římského krunýře a postupovat po svém. Trpí kněží, kteří musejí dodržovat celibát, nejvíce pak ti, kteří mají problémy se svými nemanželskými dětmi, nebo řeší své sexuální problémy pedofiílií. Trpí feministky, kterým se upírá právo povolát se ke kněžskému stavu. Trpí manželé, kteří se nemohou rozvádět a znovu právoplatně ženit. Trpí matky, kterým se zabraňuje rozhodovat o životě a smrti svých nenarozených dětí, trpí mladí, kterým se nařizuje předmanželská zdrženlivost, trpí staří, které není možno sprovodit ze světa pomocí eutanázií. Vůbec bych se nedivil, kdyby nějaký osvícený politik vystoupil s požadavkem, aby církev byla postavena mimo zákon, neboť ve své „ústavě“ má požadavky, které odporují Chartě lidských práv, na př. tím, že diskriminuje ženy. Jak úspěšná může být tato propagace církví utlačovaných, dokládá případ francouzského biskupa Gailota či situace v rakouské církvi, kde se tyto a podobné požadavky staly předmětem nátlakové podpisové akce, kterou podpořilo údajně na 400 tis. věřících. Nepřátelům církve se tak daří dostávat církev pod stupňovaný tlak, při čemž se neustále poukazuje na to, že církev je všemi problémy, jimž je vystavena, sama vinna tím, že se nedokázala přizpůsobit a opustit to, co vleče s sebou ze středověku jako balvan.

Tragickým doprovodem tohoto stavu je dezorientace a rozdělení věřících. Není třeba mnoho fantazie k tomu, abychom si představili situaci v rakouské farnosti, jejíž duchovní správce na Zelený čtvrtek místo účasti na eucharistické oběti koncelebrované společně s biskupem se účastní před katedrálou protestní manifestace proti svému biskupovi a při organizaci

podpisové kampaně dělá nátlak na věřící, aby se k ní podpisem připojili. I v takové farnosti potřebují ti, kteří, jak se vyjádřil Petr Kolář, sázejí na věrnost, aby je někdo povzbudil, dal jim na vědomí, že nejsou sami, a informoval je o tom, co přívrženci „Basiskirche“ před nimi zamlčují.

Bolestné příklady sousedních církví nám nemůžou být lhostejné. Ale ony jsou pro nás varováním, a to tím spíše, jestliže **ani u nás nepostrádáme syndromy, které jsou příznačné pro nastupující import vnitřní koroze.** Právě na stranu těch, kteří sázejí na věrnost, se staví týdeník Světlo.

Duch pýchy táhne za sebou ducha mamonu a ducha nečistoty. To jsou démoni, které je možno vypudit jen modlitbou a postem. I toto patří k tématickému zaměření týdeníku Světlo. Jestliže k modlitbě, postu a obrácení vyzývají poselství soukromých zjevení, není možné je ignorovat.

Týdeník Světlo má své příznivce a má své odpůrce neřku-li nepřátele. Jedním z argumentů je výtky, že píše o mariánských zjeveních. Je mnoho těch, pro které tyto informace jsou velmi významné. Ti, kteří Světlo odmítají, budou je pravděpodobně odmítat, i kdyby o zjeveních nepsalo.

Ačkoliv byly vysloveny názory, že týdeník Světlo koresponduje s moravskou mentalitou, která je jiná než v Čechách, musíme konstatovat, že v poslední době nám přibývá čtenářů především v Čechách a konkrétně v Praze, odkud dostáváme nejčastěji pozitivní ohlasy.

Týdeníku Matice cyrilometoděské nejde o nic víc a o nic míň, než o zachování „dědictví otců“. V tom směru tedy je a zůstane „konzervativní“, takže nelichotivé přídomek, jakými je obdařuje M. C. Putna a jiní exponenti, pokládá spíše za výraz uznání.

Předneseno na Hoře sv. Klimenta o svátku sv. Gorazda 1995.

Marie nebo Marta?

Na den sv. Marty 29. 7. 1995

Po přečtení článku Aleše Opatrného v 7. čísle Perspektiv je mi smutno. Je mi smutno z toho, že se rozchází s Kristovým **hodnocením priorit**. Zatímco Kristus dává přednost cestě Mariině, dává vedoucí pastorační pražské arcidiecéze v tomto kriticky analyzujícím rozboru jednoznačně přednost sekularizaci Martině.

Je mi smutno ne z pozorovaných, uváděných a seřazovaných faktů (o kterých by se také dalo diskutovat), ale z toho, že v tomto rozboru vymizel **důvod dialogu**. Absolutizuje a institucionalizuje dialog jako všemocný postup, nadřazuje se nad všechny, kteří jej nepovažují za hlavní motto křesťanství, vnucuje jim své přesvědčení o všemocnosti dialogu a přisuzuje jim srdce sektáře.

Dialog se dnes stává podobnou drogou jako tolerance a demokracie. Všechny tyto formy životní komunikace jsou pouhými mechanismy a ne cílem, smyslem, lidského života. Všechny tyto v současné době glorifikované pojmy, mají i své nedostatky. Ale hlavně mají své zařazení v Řádu. Křesťanovi je jasné, že:

* tolerance je náhražkou lásky pro ty, kdo z nedostatku víry sázejí na dvě karty: chtějí blahobyť před i po smrti.

* dialog, ať už společenský, literární, divadelní, platonický, esejistický, sokratovský, či křesťanský, je nezbytný a pro člověka nutný, ale mnohem důležitější je jeho nosná vlna milosti a lásky.

Ty jsou podstatou **neverbálního**

dialogu, který Kristus ordinuje teprve vyspělým učedníkům: „Z toho pozná svět, že jste moji učedníci!“ A tuto vlnu v onom racionalisticky vytříbeném „Pokusu pojednat o dialogu dialogicky“ bohužel postrádám. Hodnotit církev lidskými měřítky je přesně totéž jako hodnocení Krista veleradou. A mnohem méně záleží na tom, kdo ji hodnotí.

Je **podstatou učení dialog**? Hledání určitě. To je cíl sokratovského dialogu. Ale Kristus přinášel lidem svou Zprávu a své žáky si vyhledával mezi slabými, chudými radostí, úspěchy, ekonomicky, fyzicky i duchem. Ty učil slovy a skutky lásky. Fariseje a zákoníky a ty, kteří se považovali za poučné, nevyhledával od svých dvanácti let. Pokud jej vyhledali oni, učil je podobenstvími většinou ostrými jak meč. Nebo psaním do písku. (Mimochodem: Co nám tím chtěl říci? Nedal nám tím příklad? Pokud víme, snad kromě Nikodéma a několika málo, kteří jej z různých důvodů pozvali na hostinu, s nikým z nich nevedl dlouhé rozhovory, dialogy. A doporučoval to i svým žákům, když dělil lidi na ty, kteří jsou ochotni přijmout pokoj, a ty, kteří jej odmítají.)

Nestavíme se v dialogu přilíši samostatně na své nohy? Nepřísaháme na svůj rozum, na své schopnosti, na své zkušenosti, své postoje? Nezapomínáme na Kristova slova: „Beze mne nemůžete nic činiti“? Nezapomínáme v pýše na pokoru? A to jak na tu sekundární, vůči lidem, tak hlavně na tu primární, o kterou se denně mod-

líme, když říkáme: „Buď vůle Tvá!“?

Dialog a hlavně umění dialogu je Boží dar, ale i **lidský činitel**, který, není-li naplněn Duchem svatým, nemůže přinést v pastorační ani v evangelizaci nic podstatného. Spíše uškodit. Lidí nespasí umění dialogu, ale milost kříže a dar modlitby. Vzpomeňme na stanovisko Jana Pavla I.: „Církev nepotřebuje nové reformátory, ale nové světce!“ Pokud v dialogu mluvíme my a nedovolíme, aby našimi ústy mluvil Duch svatý, marná je práce naše.

Vždyť dialog je sice důležitou cestou, mechanismem biologicko-psychického kontaktu s lidmi, ale zdaleka tolik neplatí ve **spirituální jednotě** s Bohem, a jeho prostřednictvím i s lidmi. Vzpomeňme na apoštoly, jak byl každý jiný, jak se utápěli ve vzájemných dialozích, a jak teprve Duch Utěšitel z nich vytvořil jednotu Dvanácti. Dovedu i já být dostatečně pokorným, zahleděným ne na sebe, na své myšlenky a názory, ale na kříž, ze kterého sňali „Pána mého, a nevím, kam ho položili“?

Máme-li tedy o něco usilovat, pak je to **jednota** s Bohem, a to „ostatní nám bude přidáno“. To si nemůžeme vymyslet, vytvořit, vybojovat, to musíme dostat. Vždyť lidské síly celého světa, byť sebelépe organizované, nestačí na záchranu jediné lidské duše. „Když nestaví dům Hospodin, marně se lopotí ti, kdo ho stavějí!“ Anebo tak, jak to říkali naši rodiče a prarodiče: „Bez Božího požehnání, marné lidské namáhání.“

MUDr. Jaroslav Debeř

K ZAMYŠLENÍ ALEŠE OPATRNÉHO**HON NA ČARODĚJNICE**

Stav vnitrocírkevního dialogu (Perspektivy 7/95) nestačí přečíst letmo jen jednou.

Začíná tajemně, je to jako v Beckettově čekání na Godota: mluví se tu o něčem a nikdo neví, co to je. Skutečnou podstatu pojednávaného fenoménu se obyčejný čtenář nedoví ani po přečtení celého pojednání. Těžko si totiž umí představit, že by porada farní

rady, svátost smíření, Katolický týdeník, působení biskupů ve společnosti a odbornou diskuzi bylo možno zahrnout do společného pojmu „vnitrocírkevní dialog“. A tak buďto odloží článek jako zmatený, anebo dostane strach, že něco zaspal, že se tu hovoří jako o samozřejmosti o něčem, co mu nepochopitelně uniklo. Protože však těžko můžeme předpokládat,

že máme do činění s horkou jehlou ušitým vystoupením, bude blíž, že pravdě úsudek, že se jedná o velmi dobře promyšlenou stať určenou ovšem pro zasvěcené. Ti, kteří si ji vyslechli na semináři „Církev a média“ 27. května 1995, buďto velmi dobře věděli, o čem je řeč, nebo se tvářili jako v jedné pohádce od H. K. Andersena. A tak je dobře, že máme text před

sebou a můžeme jej pročitat znovu se zvýšenou pozorností.

Klíčem k odkrytí smyslu je přijetí nevyslovené téze, že dialog všech se všemi je nejen *conditio sine qua non* pro existenci církve, ale že je vlastně samou podstatou církve. Odkud byl tento imperativ importován, se nesmíme dotazovat. Co je totiž na celé stati nejnápadnější, je nesmiřitelné a opakovaně označování všech, kteří by s pojetím církve jako diskuzním klubem mohli nesouhlasit a bránili by jejímu svobodnému rozvoji.

S nesmiřitelností, která připomíná padesátá léta, jsou předem zcela deklasovány t. zv. **silně akcentované skupiny fundamentalistického ražení**. Koho tím autor míní, je zasněženým zřejmě, ostatní se mohou dohadovat. Zcela nezápadně je tu v bezprostřední blízkosti jmenován týdeník Světlo, jakožto protipól „progresivní strany“ reprezentované Souvilostmi, s nimiž má údajně shodné postoje (!). Jako další nepřítel jsou jmenována opakovaně soukromá zjevení a poselství, jejichž nebezpečnost je pro jistotu potvrzena tvrzením, že jde o renesanci gnos-

ticismu, který se projevuje jako spiritualita **ultraortodoxní až ultramariánská nebo extrémně vyznavačská**.

Opět opakovaně jsou všichni tito potenciální protivníci nařčeni ze **sektářské mentality**. Poněvadž se dá předpokládat, že některý z čtenářů vysloví pochybnosti nebo nesouhlas, jsou předem odstřeleni tzv. **dialogizující čtenáři**, kteří by mohli v roli „samosoudců vystupovat s autoritou razantnější, než autoři jimi zatracovaných textů“.

Ani ostatní církve to nemá s dialogem jednoduché. Největší problémy jsou na úrovni biskupové - kněží. Biskupové jsou handicapováni svou autoritou a odpovědností, mnozí nositelé odpovědnosti nedostatečnou teologickou výbavou (a úplnou absencí vzdělání v cizině), kněží i biskupové pak jsou handicapováni svým celibátem, který je odsoudil do samoty, kde nemají příležitost k cvičení dialogu, jaký by měli v manželství. Uspokojivý stav je konstatován pouze na **bazální úrovni** v relativně nových **grémiích**.

Ponechme stranou záhadu, jak

se ze svátosti smíření stala *instituční forma vnitrocírkevního dialogu*, že učitelský úřad církve se redukuje na dialog. Na celé věci je tragické to, že tyto a další názory byly prosloveny na semináři pořádaném komisí pro sdělovací prostředky při České biskupské konferenci. Datum 27. května 1995 bychom si měli poznamenat.

To, co autor kritizuje jako *přetrvávající stereotyp z let minulých: podezíravost vůči každému, kdo se nějak liší*, zahájil oficiálně tímto svým vystoupením. Souhlasili s ním všichni, kteří to slyšeli a mlčeli. V tomto odkrývání neochoty či odporu k dialogu se má pokračovat. Každý má tedy možnost ukázat prstem na někoho, kdo se liší, a zařadit jej mezi ty „ultra“ se sektářskou mentalitou. Kam směřujeme? Asi do Evropy. Absurdním divadlem jsem začal, absurdní skutečností skončím. V loňském roce v jedné mnichovské farnosti nepovolil farář novoknězi sloužit druhou primiční mší sv. (v této farnosti žil dlouhou dobu jako dítě se svými rodiči), protože podle jeho názoru patřil k ultraortodoxní sektě, která uznává autoritu papeže.

Lubomír Štula

DOPIS ČTENÁŘE

PODIVNÁ OCHRANA

Před pěti lety vzniklo v Praze sdružení, které je dodnes nejnámější mezi prožitovnými aktivitami, **Ochrana nenarozeného života**. Při jeho zakládání se sešlo mnoho nadšených lidí různých vyznání a zaměření, s různými představami o protipotratovém boji. Zdálo se nám tehdy, že právě v této organizaci (jež měla brzy několik set členů) bude možnost spolupráce a vzájemného doplňování všech lidí, které spojuje myšlenka nutnosti prosazování úcty k životu. Doufali jsme v určitou sílu, která bude nejen v naší jednotě, ale i v mnohosti. S uspokojením jsme se všichni shodli na ideových východiscích, obsažených v programovém prohlášení, a to, že naše činnost musí být založena na úctě, lásce a pochopení vůči druhým, ale také, že **za respektování života je třeba se zasadit všemi možnými prostředky**. Očekávali jsme, že proklamovaná tolerance a respekt se budou projevovat nejen vůči lidem opačně smýšlejícím a nesprávně jednajícím, ale především vůči samotným protipotratovým aktivistům,

členům sdružení.

Avšak vývoj se ubíral jinam. Již na našich prvních setkáních se objevily dva hlavní názorové proudy. Stoupenci prvního, který později stále více převažoval mezi členy vedení, zdůrazňovali sociální pomoc těhotným, lásku a pochopení, toleranci a také minimalizaci našich požadavků vůči zákonodárcům. (Mezi ně patří i MUDr. A. Brzek, který důrazně prosazoval pouze kosmetické změny potratového zákona.) Zároveň se však u nich začala projevovat neochota trpět mezi sebou ty členy, kteří vidí celou situaci také z jiných úhlů, mají na věc širší, ucelenější a promyšlenější názory. Tito aktivisté považují laskavost, pochopení a praktickou pomoc matkám za věci samozřejmé, a snad právě proto o nich tak často nehovoří. Kromě toho však také chápou **nutnost působení na celou společnost formou protestů a určitého nátlaku na státní instituce. Chápou, že pokud chceme v oblasti zákonodárství a sociální politiky dosáhnout alespoň minimálních změn,**

musíme hodně požadovat. Pozdější vývoj dal tomuto přístupu za pravdu. Protože tu intenzivní nátlak stále chybí, komunistický tzv. interrupční zákon stále platí, sociální politika vůči matkám a rodičům se nezlepšila, spíše naopak.

Zvláště mne hned na začátku zaujala osobnost MUDr. Zdeňka Hejla, který se angažuje v boji za život ze všech nejdéle. V celém jeho přístupu k dané problematice je znát její dlouhodobé studium a bohaté zkušenosti. Řídí se prastarou křesťanskou zásadou o lásce k hříšníkům a nenávisti k hříchu a jde v tom skutečně příkladem. Jeho postoj k společenskému zlu potratů i všemu, co s ním souvisí, je důsledný a pevný, avšak jeho jednání s nejrůznějšími lidmi je velmi pokojné, laskavé a vyrovnané.

Během pěti let se pak počet členů sdružení snižoval a nadšení klesalo, jak je tomu ostatně u všech dobrovolných aktivit. Zde to bylo způsobeno i zmíněnými rozpory. Sdružení se zaměřilo především na budování sítě poraden

☛ pro těhotné ženy v tísní, tedy na individuální práci s lidmi, a je nutno říci, že zde dosáhlo úspěchů. Že je tato činnost velmi potřebná a záslužná, o tom nikdo z nás nepochybuje; všichni jsme se snažili ji podporovat. Také proto jsme i my sami ve sdružení až donedávna setrvali, i když prostor pro naše uplatnění byl stále menší. Nyní je již v celé republice téměř dvacet poraden, jejichž pracovnice se zaměřují i na přednáškovou činnost, zvláště na školách. Naproti tomu činnost zaměřená na celou společnost zde chybí skoro úplně. Z dobrovolnické organizace, jež původně chtěla být otevřená všem aktivistům pro život a všem lidem dobré vůle, se stává malé, úzce zaměřené, profesní sdružení zaměstnanců poraden, pevně řízené z centra. Jeho název zní sice dnešním lidem většinou tvrdě až nepřijatelně (neboť každá ochrana znamená používání mocenských prostředků), avšak sdružení se dnes důsledně vyhýbá všemu, co by se skutečné ochraně nenarozených mohlo blížiti.

Pro nás, trpěné členy, v letošním roce situace přece jen vykristalizovala. V únoru vydali předseda a místopředseda sdružení jednoznačně kladné stanovisko k projektu tzv. sexuální výchovy na školách podle dr. Brzka. Někteří z nás z toho důvodu již beztak prořídle řady sdružení ihned opustili. Vzápětí nato do té doby utajované osnovy oné „výchovy“ pronikly mezi nás a byli jsme otřesení jejich obsahem, jenž se v podstatě neliší od současné oficiální ideologie, která počítá s nekázní a deviantním chováním jako s něčím samozřejmým, a nepřirozené zásahy do přirozených procesů v lidském těle považuje za nutné.

Většina z nás však přesto váhala sdružení opustit. Stále jsme se chtěli držet původní myšlenky silné a jednotné organizace, otevřené všem. Zároveň nám ale bylo jasné, že nemůžeme nadále setrávat ve společnosti, která nejenže odmítá důsledně hájit práva nenarozených, ale svou jasnou podporou projektu dr. Brzka se začíná stavět proti nim. Brzkův projekt se

totiž mimo jiné staví za to, aby i nadále trvala možnost zabíjet děti legálně na žádost, což pro zdravotnická zařízení znamená povinnost tyto zločiny provádět.

Rozhodli jsme se proto, že se ještě pokusíme věc vyřešit na červnové valné hromadě. Připravili jsme prohlášení, v němž v podstatě stálo, že

- je nezodpovědné kladně se vyjadřovat k vážným věcem, jež dostatečně neznáme

- uvítáme jen ty učební plány, u nichž budou záruky, že povedou k dobrému

- nelze očekávat, že většina „sexuálních pedagogů“ povede děti správně

- všeobšíhlé šíření mravnosti na základě pouhých direktiv je iluzorní

- povinné zavedení jediných osnov do škol by porušovalo práva rodičů

- jedny povinné osnovy by byly překážkou alternativních programů.

Valná hromada, na níž bylo přítomno jen několik původních dobrovolných členů a zhruba stejný počet zaměstnanců, naše prohlášení neschválila, což mělo za následek, že nás několik dalších členů sdružení opustilo, mezi námi i MUDr. Hejl. Tím samozřejmě nekončí naše práce pro život, spíše naopak, máme na ni o něco víc času a energie. Je velmi málo těch, kdo si uvědomují její mimořádný význam mezi jinými aktivita-

mi. Ten je přitom tím větší, oč důležitější je samotný lidský život oproti jiným hodnotám.

Slabost skutečné obrany života v naší republice lze poznat i z toho, že se má nyní stát teprve čtvrtou zemí na světě, v níž by byla zavedena potratová pilulka RU 486. Její šířitelé totiž dobře vědí, kde mají největší šance na úspěch. Sami jsme tak svou liknavostí obrátili na sebe jejich pozornost. A tak se nyní narychlo snažíme zažehnat bezprostřední hrozbu RU. Nebude již pozdě? K tomu nemuselo vůbec dojít, kdybychom byli proti zabíjení nenarozených, a zejména proti jeho legalitě, vystupovali otevřeně, přímo, intenzivně, vytrvale a ostře.

Zvlášť matoucí a pohoršlivé je, odmítají-li důsledný boj za život ti, kdo se sami považují a prohlašují za aktivní nepřátele potratů. Tím spíše, je-li to celé sdružení, jež určitým svým jednáním skutečnou obranu života vlastně narušuje a diskredituje (nazývá ji fundamentalismem a veřejně se od ní distancuje), přičemž již svým názvem vyvolává dojem, že právě ono „nenarozený život“ nejen hájí, ale dokonce i chrání.

Vít Cigánek

(Pozn. red.: upozorňujeme ty čtenáře, kteří přehlédli naše články o hrozbě vražedné pilulky a nutnosti se proti němu bránit – mj. odesláním dopisu s vyjádřením petice a protestu – že jsme v čísle 24 uvedli i text i adresu: Petiční výbor Českého parlamentu, k rukám Ing. J. Pavely, Sněmovní ul. 4, 110 00 Praha 1). Příp. Vám posloužíme čistými podpisovými archy.)

MODLITBA SLOŽENÁ SV. JANEM BOSKEM

Ó Maria, mocná Panno,
velká a slavná ochrano církve,
podivuhodná pomocnice křesťanů,
hroživá jako vojsko, sešikované
k boji,
jež jsi sama zničila všechny bludy
světa,
ochraň nás před nepřitelem v úzkostech,
zápasech a potřebách
a v hodině smrti přijmi nás v nebi.

Skutečný příběh

Zdenka H. chtěla co nejlépe využít toho nádherného květnového odpoledne. Její manžel odjel za zákazníky a vrátí se až pozdě večer, děti měly odpolední vyučování, proto si mohla vyřídít v klidu vše potřebné ve středu města. Při cestě kolem farního kostela pocítila touhu navštívit Pána v Nejsvětější svátosti, chvilku se ztišit a pomodlit.

Když vstoupila do starého kostela, obklopilo ji ticho domu Božího, ve kterém nebylo slyšet rušný hlas města, odpolední slunce prozařovalo vysokými okny. Posadila se do lavice, aby chvíli rozjímala. Přitom si všimla staré paní několik lavic před sebou, která musela mít velkou bolest, protože hořce plakala.

Zdenka vstala, šla k paní a zeptala se: „Mohu vám nějak pomoci?“ „Ne“, zněla odpověď, „nikdo mi nemůže pomoci“. Ale Zdenka to nevzdala. „Mohly bychom se, možná, pomodlit společně?“ mínila.

Přes utrápený obličej se mihnul úsměv a oslovená vděčně přikývla.

Zdenka se posadila vedle starší paní a společně se začaly modlit: „Otče náš...“, potom desátek růžence. Zdenka vroucně prosila, aby Pán na přímluvu své svaté Matky potěšil tuto spolusestru, pomohl jí a dal jí novou odvalu. Ta paní se tiše modlila s ní. Tak obě ženy spojila společná modlitba.

Když se pak Zdenka loučila, stařenka se na ni radostně podívala a řekla: „Děkuji vám; chodím sem už tak dlouho, ale ještě se mi nestalo, aby se se mnou někdo pomodlil.“

Zamyšleně se vrátila Zdenka domů. Jak je to někdy jednoduché darovat druhému trochu naděje a radosti a předsevzala si, že bude mít i v budoucnosti oči otevřené pro utrpení bližních a pomáhat silou společné modlitby.

Z.H.

JAN PAVEL II.:

„BRAVO, BRAVO, BRAVO...“

V sobotu 24. června 1995 sloužil anglickou mši svatou v Medžugorji, za koncelebrace dvaceti anglicky hovořících kněží, australský biskup Msgr Henry Kennedy. Ve své strhující promluvě se též zmínil o tom, že hovořil se Svatým otcem a s nadšením mu oznamoval, že navštěvuje Medžugorji s velkým duchovním užitkem. Jan Pavel II. radostně naslouchal jeho líčení a na závěr nadšeně zvolal: „Bravo, bravo, bravo...“

MĚSÍČNÍ POUTĚ

u P. Marie v Hlubokých Mašůvkách u Znojma

- za oživení víry v pohraničí
- za duchovní povolání a laické spolupracovníky
- za mír ve světě

každou první sobotu v měsíci

v období letního času v 18 hodin

2. 9. biskup Josef Hrdlička z Olomouce

17.⁰⁰ h. příležitost ke sv. zpovědi

18.⁰⁰ h. růženec v lurdské jeskyni mše sv. s kázáním průvod kolem oltáře

Zpívá se z Poutnického kancionálu

MATICE SVATOHOSTÝNSKÁ SVOLÁVÁ

na neděli 10. září 1995

Valnou hromadu

- Program:
- 1) v 9.00 hod. mše svatá za živé a zemřelé členy MS
  - 2) v 10.30 hod. zahájení Valné hromady v tělocvičně poutního domu č. 2.

Prezentace bude provedena od 8.00 hod. Výbor MS

Konfederace politických vězňů v Bystřici pod Hostýnem

Vás srdečně zve na

3. TRADIČNÍ MUKLOVSKOU POUŤ na Sv. Hostýně v sobotu 2. září 1995

Slavná mše sv. v 10 hodin, hlavní celebrant olomoucký arcibiskup Mons. Jan Graubner.

MATICE SVATOHOSTÝNSKÁ

PŘIJME

vedoucího hostinského provozu a jednoho kuchaře pro poutní domy na Sv. Hostýně.

Matice svatohostýnská, Sv. Hostýn 768 61, Bystřice pod Hostýnem, tel. 0635/ 913 693

UČITELE EKONOMIKY, JAZYKŮ (N, A)

přijme Rodinná škola u Matky Boží v Jihlavě – tel. 066/ 23782

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO DOMU V BUČOVICÍCH

uspořádá dne **23. září 1995** v Bučovicích tradiční setkání pracovníků Katolických domů a Besed.

Prosíme o oznámení počtu účastníků na adresu Marcela Čunderlová, jednatelka SKD, Zámecká 260, 685 01 Bučovice **do 1. září 1995.**

Bližší pokyny a pořad jednání budou přihlášeným zaslány.

ČESKÁ POUŤ U TŘÍ DUBŮ

v Rakousku u Hornu se koná v **neděli 27. srpna 1995** odpoledne ve 14.30 hod.

V 18 hod. svátostné požehnaní v poutní kapli u Pulkau. Pořádá vikariát znojenský.

EXERCICIE

Hora Matky Boží
Králíky

26. - 29. 10. – manželské páry
– exercitátor P. Karel Moravec z Pardubic

20. - 24. 11. – muži – P. Jan Zemánek ze Sv. Hory

27. 11. - 1. 12. – ženy

Exercicie začínají vždy první den večer v 18 hod. Končí poslední den ráno. Písemné přihlášky s uvedením věku zasílejte na adresu:

Poutní dům
Hora Matky Boží
561 69 Králíky II/2
telefon. č. 0446/931 178

Na základě sdělení Etamp Filmu Praha a.s.

oznamujeme

uzavření kláštera v Klokočtech ve dnech 21. - 23. 8. 1995 do 17.00 hodin z důvodu natáčení filmu.

Poutní zájezdy:

ČENSTOCHOVÁ a Hora sv. Anny — 3. 9. - 4. 9. 1995. Cena: Kč 480,-
MARIAZELL - Melk - Vídeň — 23. 9. - 24. 9. 1995. Cena: Kč 750,-
LURDY s bisk. Lobkowiczem 7. - 14. 10. 1995. Cena: 3800,- + 150 DM

Přihlášky: „Christophorus“ spol. s r.o., Opletalova 10 (v budově Farního úřadu u sv. Mořice), 772 00 Olomouc

Zveme vás na tradiční pouť k Panně Marii Pomocnici křesťanů na Chlumek v Luži

V NEDĚLI 20. SRPNA 1995

Mše svatá o poutní slavnosti:
7.00 hod.
8.00 hod.
10.30 hod

O této mši svaté chceme mezi sebou přivítat otce biskupa Mons. Josefa Hrdličku.

AGENTURA

MARTA VONDRÁKOVÁ

KŘESŤANSKÁ CESTOVNÍ KANCELÁŘ - MISIE

Masarykovo nám. 46
751 03 BRODEK u Př.
tel./fax. 0641/941 80

Vás zve na

VELKOU POUŤ

DO MEDJUGORJE

v termínu

od 11. 9. do 16. 9.1995

7 autobusů, 5 kněží, 315 poutníků

Výstup Křiževac, Podbrdo - místo zjevení, návštěva vizionářky Vicky. Beseda s P. Slavkem Barbaričem Oáza míru. Komunita, kde se léčí narkomani duchovní cestou.

Malé Lurdy, koupání v moři, po dobu jízdy v autobuse bohatý duchovní program. Video o Medjugorji.

Ubytování v blízkosti kostela.

**DOPRAVA V KLIMATIZOVANÉM AUTOBUSE S VIDEEM
CENA 1895 Kč + 27 DM**

MISIE V SEVERNÍCH ČECHÁCH

Najde se manželský pár s apoštolským duchem, který by byl ochoten se přestěhovat do Děčína, aby zde pomáhal v charitativní oblasti? Konkrétně se jedná o místo vrchní sestry ošetrovatelské služby při Farní charitě a vedoucího hospice (zkušený ekonom s podnikatelskými schopnostmi). Hospic chceme zřídit v budově bývalého exercičního domu, který nám má být navrácen. Obě místa by mohla být obsazena i samostatně, ale pro rodinu by to bylo ideálnější.

P. František Jirásek, Husovo nám. 99/13, 405 02 Děčín IV, tel.: 0412-22737

Dne 20. srpna 1995 se koná tradiční pouť v hradní kapli na HRADĚ BÍTOVÉ, okr. Znojmo. Mše sv. se koná v 10.00 hod.

V prázdninových měsících **červenci a srpnu** jsou v hradní kapli každou **neděli v 15.00 hod.** mše sv. pro turisty a návštěvníky hradu.

JARDA

♦ ♦ ♦

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Maticе cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc; telefon a fax 068/52 228 03. Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: Agentúra Lux, Distribúcia tlače, Zvonová 21, 969 01 Banská Štiavnica; podávanie novinových zásielok povolené SP, š. p. ZsRP Bratislava, č.j. 3228-OPP zo dňa 27. 12. 1994.

Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému úsudku církve.
